

V tomto případě jest nesporno, že byt, o nějž jde, byl obýván státním zaměstnancem dne 19. srpna 1922 a že se uprázdnil za účinnosti zákona č. 225/22 tím, že státní zaměstnanec byl služebně přeložen do jiné obce. Těmito okolnostmi jsou splněny zákonné předpoklady pro zajištění dotčeného bytu a je proto námitka nepřipustnosti zajištění bytu z důvodu, že služební přeložení uživatele bytu bylo nařízeno před účinností ustanovení § 13 cit. zákona, bezdůvodná. — — —

Č. 5104.

Živnostenské právo. — Nemocenské pojišťování.
— **Administrativní řízení:** * Usnesení valné hromady společenstevní o zřízení mistrovské pokladny mohou členové společenstva bráti v odpor toliko dozorčí stížností.

(Nález ze dne 10. listopadu 1925 č. 17.479).

V ě c: Josef F. v Praze (adv. Dr. Jos. Brothánek z Prahy) proti ministerstvu obchodu o členství v povinné mistrovské nemocenské pokladně.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrzen byl pořadem instančním výměr, jímž magistrát hl. města Prahy dne 24. května 1923 vyslovil, že st-l vzhledem k svému živn. oprávnění jest členem společenstva krejčí v hl. m. Praze a jako takový i členem povinné mistrovské pokladny nemoc. společenstva krejčí v hl. m. Praze a důsledkem toho povinen platiti členské příspěvky této pokladně v předepsané výši.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss. takto:

Stížnost namítá, že povinná mistrovská pokladna nemocenská společenstva krejčí v hl. m. Praze byla zřízena nezákonným, tedy pro členy společenstva nezávazným způsobem. Tuto námitku, kterou st-l vznesl také ve svém odvolání na min. obch., odůvodňuje stížnost tím, že s usnesením o zřízení pokladny nesouhlasily dvě třetiny členů společenstva. Vytýká tedy stížnost, že společenstvo při zřizování povinné nemoc. pokladny nepostupovalo dle zákona, po případě dle společenstevních stanov.

Než usnesení o zřízení takové pokladny není usnesením, jímž by mohlo býti zasaženo do individuálních práv jednotlivého člena společenstva, vzhledem k tomu, že není právního nároku, aby taková pokladna zřízena byla aneb zřízena nebyla. Možno proto jednotlivému členu společenstva brániti se proti postupu společenstva, jenž dle jeho názoru neodpovídal zákonu, po případě stanovám, tím způsobem, že učiní úřadu oznámení a požádá o odpomoc, tedy podá stížnost dozorčí, neboť dle VII. hlavy živn. řádu jsou takové záležitosti, které se netýkají osobních práv členů společenstva a tudíž nemohou býti předmětem řádného instančního rozhodování, přikázány péči živn. úřadů, které na základě dozorčího práva dle § 127 živn. řádu jim příslušejícího, mají dozírati na zachovávání zákonného postupu. Z povahy tohoto, pouze na ochranu veřejných zájmů normovaného dozorčího práva plyne, že jednotlivá osoba nemá právního nároku na zakročení dozorčího úřadu; když tedy úřad, přezkoumaj věc,

na základě dozorčího práva nezastaví aneb nezruší usnesení hromady společenstevní, nepřísluší proti odepření takového dozorčího zakročení jednotlivému členu společenstva právo stížnosti na nss (§ 2 zák. o ss).

Vzhledem k tomu nemohla otázka, zdali usnesení hromady společenstevní o zřízení povinné mistrovské pokladny nemoc. stalo se dle zákona, po případě dle stanov, býti předmětem rozhodování tohoto soudu, ježto — jak bylo řečeno — tato otázka může býti řešena živn. úřady na základě dozorčího práva, na jehož výkon jednotliví členové společenstva právního nároku nemají. Nss musel vycházeti z toho, že hromada společenstevní z 8. září 1912 se usnesla zřídit povinnou mistrovskou pokladnu a že býv. místodržitelství v Praze, přezkoumajši listinné doklady o formalitách tohoto usnesení, schválilo výnosem z 26. února 1913 usnesení to, jakož i stanovy této povinné mistrovské nemoc. pokladny. Bylo proto námitku, že tato pokladna po právu nestává, zamítnouti jako bezdůvodnou. — — —

Řádně učiněné a schválené usnesení o zřízení povinné mistrovské pokladny jest dle § 115 d) ž. ř. pro všechny členy společenstva z á v a z n é. Dle toho nastává pro členy společenstva z úředně schváleného usnesení p o j i s t n á p o v i n n o s t.

Č. 5105.

Církevní věci (Slovensko): Je úřad při zakročení proti duchovnímu podle § 9 zák. čl. XIV : 1898 povinen sdělití církevnímu úřadu jméno udavatele a celý obsah udání, na jehož základě žádá zavedení disc. řízení?

(Nález ze dne 10. listopadu 1925 č. 21.044).

V ě c: Dionys G. v M. (adv. Ewald Stein z Prahy) proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o požitky ze státních prostředků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že nelze přijati v známost osvobozující výroky disc. rady kněží trnavského ordinariátu ze 6. února 1924 a z 24. března 1924. Disc. vyšetřování bylo proti stěžujícímu si římsko-katolickému duchovnímu zahájeno k vyzvání referátu min. škol., učiněnému podle § 5. uh. zák. čl. XIII : 1909 resp. § 9. zák. čl. XIV : 1898 pro různé st-lovy skutky, ve kterých referát spatřoval pobuřování proti státu resp. jednání proti státní svrchovanosti a proti předpisům zákonů. Nař. rozhodnutí dále zastavuje st-li až do dalšího opatření výplaty veškerých požitků ze státních prostředků. Své opatření opírá o výslovné ustanovení § 9. zák. čl. XIV. z roku 1898, neboť na základě vykonaného úředního šetření, dokladů úřadu po ruce jsoucích, jakož i vlastního doznání st-le nabyt úřad přesvědčení, že st-l ve veřejném svém působení neplnil v plném rozsahu povinností, vyplývajících ze zákonů státních a z těch zákonitých nařízení, která byla vydána na ochranu státních zájmů §em 22 zák. čl. XXVII : 1907.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami: